

7. З метою сприяння іноземним інвесторам у питаннях взаємодії з органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування утворено Державне агентство з інвестицій та управління національними проектами України.

На 31 грудня 2013 р. обсяг іноземних інвестицій в Україну становив 58 млрд 156,9 млн дол., що на 5,2% більше обсягів інвестицій на початок 2013 р., та в розрахунку на одну особу населення складає 1 тис. 283,6 дол. Інвестиції надійшли зі 136 країн світу.

До десятки основних країн-інвесторів, на які припадає майже 83% загального обсягу прямих інвестицій, входять: Кіпр - 19 млрд 035,9 млн дол., Німеччина - 6 млрд 291,8 млн дол., Нідерланди - 5 млрд 561,5 млн дол., Російська Федерація - 4 млрд 287,4 млн дол., Австрія - 3 млрд 257,5 млн дол., Велика Британія - 2 млрд 714,1 млн дол., Віргінські Острови - 2 млрд 493,5 млн дол., Франція - 1 млрд 825,8 млн дол., Швейцарія - 1 млрд 325,4 млн дол. та Італія - 1 млрд 267,8 млн дол. (за даними Державної служби статистики України).

Проте, незважаючи на наявний обсяг іноземних інвестицій в Україну, за оцінками як вітчизняних, так і іноземних дослідників, інвестиційний клімат в Україні залишається несприятливим. Серед основних причин, що обумовлюють несприятливий інвестиційний клімат в Україні та стримують економічний розвиток, численні вітчизняні та зарубіжні дослідження традиційно відзначають наступні: нестабільність українського законодавства, нерозвиненість ринкової інфраструктури, зокрема фондового ринку, сильний податковий тиск, бюрократизм і корупцію в місцевих і центральних органах влади.

Отже, як бачимо, характер передумов макроекономічної дестабілізації в Україні диктує потребу вироблення і реалізації комплексних заходів антикризового спрямування, які мають включати в себе не лише оперативні заходи антикризової тактики, але й реалізацію стратегічних завдань, спрямованих на послаблення негативної дії системних чинників у середньостроковій перспективі.

Реалізація заходів підтримки високої інвестиційної активності, а також поліпшення інвестиційного клімату на рівні держави та її регіонів мають бути науково обґрунтованими, синхронізованими з іншими напрямками державної економічної політики та орієнтованими на принципи сталого розвитку.

УДК 330.1: 338.24: 63

Оксана Мазуренко, к.е.н., асистент

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ ЩОДО ВИКОРИСТАННЯ ЛІСОВИХ РЕСУРСІВ

Oksana Mazurenok

FEATURES OF THE STATE POLICY REGARDING THE USE OF FOREST RESOURCES

Особливостями політики держави щодо використання лісових ресурсів в економічних цілях є чіткий контроль за обсягами вирубування лісів, їх переробкою та подальшою експлуатацією в наперед зазначених цілях. Для того, щоб запобігти нищівному знищенню лісів та для ведення лісового господарства ліси надані в постійне користування підприємствам Держкомлісгоспу (68,3%), Міністерству аграрної політики (24,0%) та іншим відомствам (7,7%). Лише вони в праві проводити рубку

дерев та здійснювати продаж. Проте політика держави жорстко регламентує діяльність Лісгоспів в галузі торгівлі, оскільки є наперед встановлені цінові показники, згідно з якими продаж тієї чи іншої сировини є не можливим, якщо межі цін перевищують норму, або навпаки є заменшеними. Також негативним є те, що держава не допускає можливості розробки та встановлення відповідними лісгоспами своїх стандартів якості, враховуючи зони розміщення лісів, оскільки одна і та ж порода дерев вирощена на різній території буде дещо видозміненою по певних наперед встановлених характеристиках.

Загальна площа земель лісового фонду становить 10,8 млн.га, з яких вкрито лісовою рослинністю 9,5 млн. га, це становить 15,7 % від території України. За 50 років лісистість зросла майже в 1,5 рази. Запас деревини в лісах зріс в 2,5 рази і досяг 1,8 млрд. м³. Середній щорічний приріст у лісах Держкомлісгоспу дорівнює 4,0 м³ на 1 гектар і коливається від 5,0 м³ в Карпатах до 2,5 м³ у Степовій зоні.[1]

Ліси по території України розташовані дуже нерівномірно і сконцентровані переважно в Поліссі та Карпатах. Лісистість у різних природних зонах має значні відмінності і не досягає оптимального рівня, коли ліси найпозитивніше впливають на клімат, ґрунти, водні ресурси, протидіють ерозійним процесам.

Особливості, які відрізняють Україну від інших європейських країн щодо лісів і лісового господарства: [2]

- відносно низький середній рівень лісистості території країни; зростання лісів у різних природних зонах (Полісся, Лісостеп, Степ, Українські Карпати та гірський Крим), що мають істотні відмінності щодо лісорослинних умов, методів ведення лісового господарства, використання лісових ресурсів та корисних властивостей лісу;

- переважно екологічне значення лісів та висока їх частка (до 50%) з обмеженим режимом використання;

- високий відсоток заповідних лісів (13,7%), який має стійку тенденцію до зростання;

- історично сформована ситуація з закріпленням лісів за численними постійними лісокористувачами (для ведення лісового господарства ліси надані в постійне користування більш ніж п'ятдесяти міністерствам, відомствам і організаціям);

- значна площа лісів зростає у зоні радіоактивного забруднення;

- половина лісів України є штучно створеними і потребують посиленого догляду.

Близько 0,5 млн. гектарів лісів не надані в користування, знаходяться на землях запасу у незадовільному стані (самовільно вирубуються, гинуть від пожеж, хвороб, шкідників тощо).

Основними причинами виникнення проблеми є:

- недосконала нормативно-правова база щодо ведення лісового господарства та лісових відносин; – недосконалість управління лісами, що належать до різних форм власності; – відсутність правових та економічних механізмів стимулювання запровадження природозберігаючих технологій або їх елементів, охорони, захисту, відновлення лісів; – зростання антропогенного навантаження на лісові екосистеми; глобальна зміна клімату; – недосконалість фінансового та економічного механізму розвитку лісового господарства; – недосконалість податкової бази, яка не враховує довгострокового періоду лісовирощування; – рівень середньої зарплати нижчий від загальнодержавного; – зростання попиту лише на внутрішньому ринку деревини; – ріст самовільних рубок, самозахватів лісових земель, неналежний правовий статус лісової охорони.

Шляхи та засоби розв'язання проблем полягають у проведенні реформування лісового господарства з використанням позитивного вітчизняного та міжнародного

досвіду, поєднанні заходів державної підтримки та впровадження ринкових механізмів у лісовому господарстві, збереженні переважно державної власності на ліси.

Підвищення ефективності управління лісовим господарством передбачає:

– передачу лісів, що знаходяться у державній власності, до сфери управління спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади у галузі лісового господарства – Держкомлісгоспу, та посилення його функцій; – підтримку комунальної власності на ліси в межах населених пунктів; – підтримку приватної власності на ліси, які створюються на землях, що знаходяться у приватній власності; – посилення повноважень Державної інспекції з контролю за охороною, захистом, використанням та відтворенням лісів з метою підвищення ефективності ведення лісового господарства всіма лісокористувачами.

Реформування економічної та фінансової системи ведення лісового господарства повинно забезпечити:

– створення конкурентних засад формування послуг лісовому господарству приватними підприємствами і підприємцями; – вдосконалення плати за лісові ресурси через заміну поденної плати на лісовий податок в залежності від площі лісового фонду та ринкової вартості заготовленої деревини; – створення спеціального бюджетного фонду фінансування лісового господарства на основі надходжень від лісового податку та плати за використання земель лісового фонду для потреб рекреації, мисливства, промислової заготівлі грибів, ягід, лікарської сировини тощо, а також надходжень від відшкодування втрат лісогосподарського виробництва, спричинених вилученням лісових земель для використання в цілях, не пов'язаних з веденням лісового господарства та відшкодування за забруднення лісів промисловими, побутовими викидами; – оптимізацію структури та кількості лісогосподарських підприємств по веденню лісового господарства в залежності від лісорослинної зони та експлуатаційного чи екологічного значення лісів.

Використана література

1. Абринюк В. М., Вакулик П. Г., Самоплавський В. І. / Абринюк В. М., Вакулик П. Г., Самоплавський В. І. – «Лісовідновлення та лісорозведення в Україні». – Харків «Прапор», 2006. – 384 с.

2. Букша І. Сучасні аспекти співпраці у загальноєвропейському просторі [Текст] / І. Букша // Лісовий і мисливський журнал. – К., 2004. – № 2. – С.8-9.

УДК 330.341.1

Соломія Максимчук, ст. гр.БФ-21, Сергій Радинський, асистент

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, Україна

АКТИВІЗАЦІЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНИХ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Solomiya Maksymchuk, Serghiy Radynskyy

ACTIVATION OF DOMESTIC INDUSTRIAL ENTERPRISES' INNOVATIVE DEVELOPMENT IN THE CONTEXT OF EUROPEAN INTEGRATION PROCESSES

Європейський вибір України на шляху інтеграції у високотехнологічне конкурентне середовище зумовив необхідність формування та запровадження інноваційної моделі розвитку національної економіки, точне дотримання якої повинно забезпечити високі та стабільні темпи економічного зростання, забезпечити